

Publieksreacties

Niets schoner dan de trots in de ogen van ouders die net hun kind op het podium hebben kunnen bewonderen. Na het Kalès Guitar Quartet glunderden de ouders van Isaak Vanhove zichtbaar: 'Onze mening zal misschien niet objectief zijn, maar kom: wij hebben er bijzonder intens van genoten.'

Sonja (52) uit Oostende had ook niets dan lof over voor het avant-gardistische werk van dit kwartet: 'Het voelde als een soort balsem voor de ziel.'

De kindervoorstelling *Joelia!* bleek voor sommige kinderen net een tikkeltje te angstaanjagend. 'Ik was een beetje bang,' stamelde Dorian (4) achterna. Gelukkig was er zijn toegewijde mama om hem op te vangen.

Lena (6) deed een goeie poging om de plot van het stuk uit te leggen, maar het klonk nogal onsamenhangend. We onthielden 'toverdrank', 'dood' en 'toch niet dood'. *Entre parenthèses*: het stuk is een bewerking van Shakespeares *Romeo and Juliette*. Die 'toverdrank' zal dus wellicht het slaappoeder zijn geweest.

Programmatrice kindertheater Marc Breeban (42) wees overigens op een opmerkelijke trend: 'Vroeger kwamen hier enkel ouders met hun kinderen. Ondertussen zien we ook vaak ouders zonder hun kinderen. Die vinden zich ondertussen al te oud geworden, terwijl de ouders zich daar gewoon niets van aantrekken.'

Jonas (29) uit Gent was na het optreden van Toots Thielemans een beetje ontgoocheld: 'Je ziet toch dat hij echt oud geworden is. Hij speelt helemaal niet meer zo snel als vroeger. Maar goed: het zou echt de max zijn als hij mijn opa was.'

Anderen waren dan wel weer bijzonder in de wolven over de passage van Toots Thielemans. Zoals Danny (53), een middenstander uit Zeebrugge én een *connaisseur* van de jazzmuziek 'We beseffen het misschien wat te weinig, maar Toots behoort tot de wereldtop van de jazz. Ik kan enkel buigen voor hetgeen hij doet op zijn leeftijd.'

René (38) uit Oostende over *Iedereen Paranormaal*: 'Je kan dat zo niet uitleggen wat dat is, hé.'

'Ik was stand-up wat beu, maar Gili moest ik toch zien' volgens Pieter (54) uit Ramskapelle. Ook zijn vrouw beklagde het zich niet: 'Heel straf, meer kan je daar niet van zeggen.'

Chinese vrijwilligster Marianne (22), wiens naam helderziende Gili al voor het begin van zijn show op een rol papier had geschreven, was overdonderd: 'Mijn naam was zelfs juist geschreven!'

Foto: Mina Van Elewycq

Frieten, the sequel

We vallen in herhaling, we weten het, maar we kunnen er ook niet aan doen dat ze bij 't Hazegras met frieten naar ons hoofd beginnen gooien. *You know the drill and the way to go, boys and girls*: gratis frieten, vandaag tussen 18u en 1u. Deze keer krijg je gratis saus als je *k'èn n klintje, moa tschiet verre* zingt bij het binnenkomen.

Oproep: jong werk

Gisteren op het panelgesprek met jonge theatermakers was er heel wat discussie omtrent het al dan niet (kritisch) recenseren van jong werk. We horen ook graag uw mening daaromtrent via dagkrant.taz@tartart.be. Mogen/moeten jonge makers gerecenseerd worden in de dagkrant en mag/moet dat dan even kritisch en scherp gebeuren als bij de professionele voorstellingen?

Oproep: beelden Arno vs Toots

Gisteren tijdens het concert van **Aka Moon** vond een legenderisch moment plaats: Toots Thielemans en Arno samen op het podium. Onze videoploeg **TAZzoom** mocht op dat moment al niet meer filmen, maar merkte wel op dat er in het publiek mensen stonden met handycams. We zouden het moment maar wat graag op beeld hebben, dus wie ze heeft, gelieve ons te contacteren via dagkrant.taz@tartart.be

Telex

Bij Jong Muziek wordt op 7/8 **Mari M** vervangen door **Mary & Me**.

Curator Jan Goossens is vandaag samen met David Van Reybrouck te gast op Auteurs in O. om 15u.

Onze eigenste programmator Jong Muziek Pieterjan Verwondel kan je vandaag met Madensuyu aan het werk zien op Café Koer, om 22u, gevolgd door het al even briljante Monsoon.

TAZETTE

i.s.m. CuttingEdge.be

WO 05/08 #07

Jong Werk

Foto: Kristien Verhoeyen

Paard: een musical is de misleidende titel van een voorstelling zonder veel woorden of zangnoten, maar met des te meer zeggingskracht. Vier studenten van de Hogeschool Gent, afdeling Drama, schetsen een portret van een verscheurd gezin. De kleine en grote problemen in een gezin met puberende kinderen (de eerste kus, het eerste gebroken hart, foute vrienden, relatieproblemen, incest...). Ook actuele thema's, zoals drugs, soa's en facebook worden niet gemedend. Een donkere vertelling dus, maar evengoed met lichte toetsen, absurde humor en uiterst hilarisch.

Foto: Jules Gahide

Het jonge Kalès Guitar Quartet haalde in juni 2008 als enig ensemble grootste onderscheiding aan het Conservatorium Gent. Ze brachten repertoire van hedendaagse artiesten, van o.a. Brouwer, Bellinati en Bogdanovic. De drang naar nieuw werk werd groter en groter en dus zochten ze naar interessante transcripties van Vivaldi, Rossini en Bizet. Daarnaast spraken ze jonge componisten aan om zo hun eigen repertoire uit te breiden.

Editoriaal: Jan Goossens

We zijn halverwege, voor zover ik de dagen nog kan tellen. Ik had allerlei verwachtingen. Maar de realiteit overtreft die tot nu toe allemaal.

Voor we eraan begonnen hoorde ik vaak dat het een cadeau voor Oostende was dat zoveel Brussels talent naar hier afzakte. Ondertussen weet ik dat het zeker ook omgekeerd is. Brussel komt iedere dag een beetje thuis in Oostende. Het doet onvoorstelbaar deugd om hier zo hartelijk ontvangen te worden: door de formidabele TAZ-ploeg, door nieuwsgierige en gemotiveerde toeschouwers. En zo wordt dit een festival en een zomer die je weer duidelijk doen beseffen waarom je het allemaal doet.

Ik kan me voorstellen dat het een festival is dat hier en daar ook wat vragen oproept: draait het nu om jong theater, om KVS-producties, om de muziek van Arno, om jazz of om Arno?

Wel, de onweerstaanbare waarheid is dat al die elementen deel uitmaken van dezelfde unieke cocktail. En dat ze elkaar versterken. Waar in Vlaanderen kan het publiek op 1 week tijd kennismaken met het spetterende jonge talent in Fobbit of van FC Bergman, met geroedeerd KVS-repertoire als *Het leven en de werken van Leopold II*, met een Congolees-Brusselse kanjer als Dieudonné Kabongo, met het Brusselse toptalent van Monsoon, Aka Moon, een Toots, en met – als uitsmijter – de Oostendse wereldburger Arno?

En waar kunnen die artiesten uit verschillende disciplines en van verschillende generaties elkaar leren kennen? Alleen in Oostende, alleen op Theater aan Zee.

Deze editie van het festival heeft inhoud en een aantal duidelijk lijnen: de driehoek Oostende – Brussel – Congo, het zichtbaar maken van de multiculturele stoemp die heel Vlaanderen steeds meer aan het worden is, het presenteren van jonge artiesten en grote meesters, nieuw werk én pertinent repertoire. Dat is een artistieke, maar gelukkig ook een sociale en maatschappelijke missie. Wie dat niet ziet, wie er niet in slaagt het belang, de moed en de vernieuwende kracht van zulke projecten in een stad, een samenleving en een culturele sector te onderkennen, tsja...

Misschien dreigt die zich wel te verliezen in discussies waaraan we als 'culturo's' zagen aan de tak waarop we zelf zitten. Oostende, Vlaanderen en de culturele sector hebben vele redenen om TAZ te koesteren. Ik heb het festival alleszins in mijn hart gesloten.

(Jan Goossens)

Quote van de dag

'Het jonge talent op TAZ laat de mogelijkheden zien: van trouwe navolging tot uitzinnige interpretatie.'

Liv Laveyne in De Morgen

Foto: Mina Van Elewyck

Expo

Geen gezwets

Arno... The rest is conversation....

Apache is een Arno-fanaat die dertig jaar terug op het geniale idee kwam om een uitgebreide collectie rond de toen enkel nog veelbelovende muzikant aan te leggen. Nu is Arno Hintjens een levende legende en maakt Apache een aardige selectie uit de vele krantenknipsels, posters en muzikale schijfjes.

Het opzet is duidelijk: een zo volledig en origineel mogelijk beeld schetsen van Arno doorheen de jaren. Het materiaal is volgens jaar gerangschikt. Geen poespas, maar een rechtoe rechtane expo. Het begint in 1979 met Tjens Couter, de directe voorloper van TC Matic. Over deze laatste groep zegt Arno in een interview met Knack. 'Dit is de laatste groep waar we in spelen.' Dat hij dertig jaar later de nummers van T.C. Matic speelt onder eigen naam, verandert niets aan de status van de muziek. Ook Arno als mediafiguur komt aan bod. Hij was altijd al een enfant terrible dat de media niet schuwt, maar deze wel zijn eigen regels oplegt. Geen gezwets: ga dit zelf ontdekken en dompel u onder in een bad van treffende muziekgeschiedenis!

(Bregt Van Wijnendaele)

Permanent in de Cruise-terminal (stationsgebouw) van 14u tot 19u

Foto: Jo Mostert

Brief aan Toots Thielemans

Lieve Toots,

Terwijl buiten een mensenmassa nog nageniet van jouw verschijning, ze even vergeet dat de zomer straks weer in de kille herfst uitmond, en zo alles even mooier lijkt dan het in werkelijkheid is, wil ik je een briefje schrijven.

Misschien konden we elkaar even spreken, zeiden ze. Maar dat heb ik afgewimpeld. Zie je ons al samen, Toots, gezellig samen in de sofa? Ik als verslaggever van dit bescheiden festivalkrantje, jij als één van de verbeterden van de jazzmuziek. Nee, je hebt wel wat beters te doen. Bijna negentig ben je er, maar je draagt nog steeds die drive en de goesting van een verwonderd kind met je mee.

Op een heuglijk feest dat voor jouw tachtigste op touw was gezet, werd een videoboodschap aangekondigd. Het scherm floepte aan, en daar verscheen Ray Charles. Dat hij het maar niet kon bevatten dat je al zo oud was, zei ie. Ray Charles, de belichaming van een eeuw soulmuziek in één persoon! Wat mij trouwens aan het denken zette: als ik ooit zo oud zal worden, wie zal mij dan lieve woordjes toespreken?

En weet je nog, dat feest dat ter ere van jou werd gegeven in Carnegie Hall, het culturele klokhuis van The Big Apple? Daar stond je toen: mannetje uit België, van de wereld. Herbie Hancock, Joe Lavano, en Al Jarreau hadden zich speciaal voor jou in een gelegenheidspact verzameld. Ik zag op beelden hoe je tussen de liedjes door wat ginnegapte met Hancock, als was je een olijk weerpraatje met de slager aan het maken, en die heerlijke kraaienpootjes van je bloot lachte.

Maar dat succes is je niet in de schoot geworpen. Je hebt ervoor moeten ploeteren en wroeten, nederlagen incasseren, vallen en weer opstaan. Toen je in lang vervlogen jaren naar New York trok om het er als jazzmuzikant op te wagen, moest aanvankelijk niemand er van je weten. Een harmonica in de jazzmuziek: het leek alsof je een grapje maakte. Overleven lukte maar net, je moest een rotbaan aannemen om aan het einde van de dag eten op je bord te krijgen. Maar opgeven? Nee, dat niet. Je bleef in jezelf geloven, terwijl je alle schimmige tenten van New York afschimde om zieltjes voor jou te winnen. Tot ze het ook ginder eindelijk hadden gezien: dat immense talent waarmee je begiftigd bent. Je mocht op het bühne met Miles Davis en Charlie Parker, die jouw beschermengel was – 'Leave my boy alone' schimpte hij ooit tegen Miles, toen die je wat wilde plagen – en trok jarenlang mee de horde op de band van George Shearing, toen de absolute top van de jazz.

Het ging allemaal zo snel plots. Van *nobody* tot *somebody*. Iemand die met een vernieuwend geluid via de achterpoortjes de jazzscene was binnengestapt en zich er helemaal niet voor schroomde om muziek aan entertainment te koppelen. Niet alles moest altijd zo ernstig zijn.

'Bluesette' werd een standard die vandaag door een nieuwe generatie muzikanten nog steeds van de vergetelheid wordt gespaard. De grootste cineasten klopten op je deur om jouw heerlijke gefluit of die wondermooie gitaar- en harmonicasond van je op hun soundtrack te krijgen. En naast andere jazzmusici trokken ook de meest geroemde popartiesten, van Billy Joel tot Paul Simon, gewillig een nummertje om toch maar met jou in een muzikaal huwelijk te kunnen treden.

En dan, lieve Toots, dan weet je: ik heb het wel gemaakt. Ik heb mijn plekje veroverd op dit vreemde stukje universum, genaamd aarde. Sommige artiesten koketteren maar wat graag met hun renomme in het buitenland. Maar van alle Belgen zijn er maar twee met wereldfaam: Helmut Lotti - die van 'Piritoemba' en het haarstukje - en jij, het ketje uit de Marollen. De wereld ligt aan jouw voeten. En zo zou het ook moeten.

Genegen zoen,
Karel Deknudt

Foto: Mina Van Elewyck

Comedy: Gili

'Heeft u een litteken op uw knie? Natuurlijk, iedereen heeft dat'

Je raakt zelf niet wijs uit uw gedachten en besteedt menig uur op de fauteuil van uw psychiater. Wij begrijpen het, Theater aan Zee is zelfs voor de meest stabiele geest een overdaad aan mentale indrukken en emotionele beroering. Maar laat uw zielenknijper zich maar even botvieren op de zielenroerselen van anderen, en wissel die zelsessie in voor de verbluffende lachtherapie *Iedereen paranormaal*. Welkom in de wazige wereld van Gili.

Met de tongval van de bakermat der beschaving, West-Vlaams, neemt de man u bij het zesde zintuig en leidt u door de nevels van het paranormale. Zomaar even uw gedachten lezen, Gili draait er zijn hand niet voor om. Voorspellen welke kaart een willekeurig opgebeld persoon door de speaker zal zeggen, is voor hem al even makkelijk als sms'en voor een puber.

Op zijn jarenlange spirituele weg naar het variététheater van TAZ verbluffte hij reeds menig toeschouwer. In een donker verleden schuimde hij nog paranormaalbeursen af, tot hij in zijn grenzeloos geniale brein dat hoekje ontdekte dat geen lachspier onaangeroerd laat. Zo'n vijftien jaar geleden moet dat geweest zijn. Sindsdien richt hij zijn derde oog op het grote publiek en is hij sinds zijn comedy-debuut bij De Nieuwe Snaar al te gast geweest op Humorologie, Folk Dranouter, de Gentse Feesten, Comedy Casino en De Bovenste Plank.

Met zijn vijfde show verdiept hij zich in het universum van de menselijke geest. Telepathie, gedachten lezen en een vluchtig contact met het hiernamaals worden met een onnavolgbare natuurlijke in de schijnwerper gezet.

Vooraf het lezen van gedachten gaat Gili goed af. Hij betreft het publiek daar zelfs zo vaak bij dat zowat de helft van de zaal medeplichtig zou moeten zijn om van doorgestoken kaart te kunnen spreken. Bovenop de interactie met het publiek, geeft hij ook tekst en uitleg. Zo laat hij, onder het mom dat liegen de telepathie van de aardse man is, vijf toeschouwers een balletje uit een beker nemen. Een van die vijf balletjes is wit, de ander vier zwart. Door middel van stemintonatie, gelaatsuitdrukkingen en pendels raadt hij wie het witte balletje achter zijn rug houdt en doorprikt hij moeiteloos elke leugen. Een gave waar menig pokerspeler zijn *royal flush* zonder verpinken voor door de plee zou spelen.

Gili prikkelt zijn toeschouwer door zijn geheimen voor zichzelf te houden, maar de resultaten ervan toch in hun handen te leggen. *Iedereen Paranormaal* heeft zijn naam dan ook niet gestolen. Zo slingert Gili zijn publiek heen en weer tussen tomeloze verbazing en onophoudelijk gegiechel, gegriinnik en gegniffel. En dat met een toegankelijke en bij wijlen hilarische humor, een ondoordringelijk talent, en een complexoze podiumattitude.

(Simon Vandewalle)

TAZachter de schermen

The Haunted Terminus

Wanneer de klok twaalf slaat en de vaten bier hun laatste druppel vocht afscheiden, wenden de nachtwakers hun stoere borstkast naar Club Terminus. Een van hen waarschuwt ons: 'Er is iets mis met die zaal.' Op onze hoede, maar met zin voor avontuur, bewegen we ons door de gang. We voelen het in onze buik - neen, het is geen griep - dat de sfeer meer om handen heeft dan een bijeenkomst van uitzinnige feestvierders. Geen *Watergate* zonder Robert Redford en Dustin Hoffman, dus kruipen ook wij in het vel van een ingewortelde onderzoeksjournalist.

Onze redactie bevindt zich een verdiep hoger. Op het einde van de gang is de weg versperd met logge panelen. Wat zich erachter bevindt, mag duidelijk niet gezien worden. Na heel wat ruimwerk kijken we op de bovenkant van de zaal. Een houten constructie verbergt het dak van het oude NMBS-gebouw. We geloven onze ogen niet: neo-classicistische gewelven met afbladderende verf en een gigantische koepel bedekt met roet uit de boten die al eeuwen met een diep signaal de kustlijn groeten. De zon dringt zich doorheen de lugubere ruimte die van Tim Burtons settings een vrolijk pretpark maken. Plots snelt een wolk als een wind met ziel door onze ooghoek. Mina sust me en zegt dat de tocht door kieren en spleten het stof doet opwaaien.

Terug naar beneden. We bestellen een cola en lengen aan met Jack Daniëls om te bekomen. We kunnen terug helder denken: hier vertoeven de geesten van één decennium TAZ. Ze kleven aan de vloerbekleding, gegijzeld door plakkerig bier. Ze zitten gevangen boven het verraderlijke plafond, voor eeuwig in voorarrest na openbaar dronkenschap en ordeverstoring. En ze zijn uit op wraak. De sfeer buiten is redelijk dood. Groepjes festivalgangers banen zich nietsvermoedend een weg door de plasticen bekers zoals kinderen schoppend in de bladeren op een donkere herfsttdag. Een groepje van vier. Een verliefd koppel. Vastberaden waaghalzen. Dronken sukkelaars. Op zoek naar baldadigheid strompelen ze allen door de deuropening van Club Terminus. We wilden ze nog tegenhouden, maar onze waarschuwingen werden niet gehoord.

De zon geeft het grijze zeewater opnieuw een zilveren schijn. We hebben niemand terug naar buiten zien komen. De volgende dag is de zaal weer leeg en blijven alleen kleffe vlekken op het rood-bruine tapijt achter. Club Terminus is klaar om een nieuwe lading feestgangers te ontvangen. Wanneer we terneergeslagen - maar nog steeds onderzoekend - rondkijken vanuit de deuropening, grijnst Sieber Marly: 'Deze tent betreed je alleen op eigen risico'.

(Bregt Van Wijnendaele)

Foto: Mina Van Elewyck

